

Κείμενο συμβολής στο διάλογο της ANΤΑΡΣΥΑ εν όψει της 3ης Συνδιάσκεψης

Μπροστά στη Συνδιάσκεψη

Το τελευταίο διάστημα είχαμε καλή και συλλογική δουλειά στην αυτοδιοίκηση και τη νεολαία, αλλά και κυκλοφορία κειμένων που συνθέτουν έναν πλούσιο διάλογο στο εσωτερικό της ANΤΑΡΣΥΑ. Έτσι, ευτυχώς, αντισταθμίστηκαν οι εντάσεις που είχαν παρουσιαστεί πριν από τις ευρωεκλογές, το «μπλοκ εναντίον μπλοκ» που διαφάνηκε στο τελευταίο Πανελλαδικό Συντονιστικό, και τα πολλά κρούσματα μη συντροφικής κριτικής (δηλαδή κριτικής που δεν έχει σκοπό να πείσει αλλά να στοχοποιήσει χρησιμοποιώντας αφορισμούς) μεταξύ συντρόφων της ANΤΑΡΣΥΑ.

Μπορεί η δημοκρατία στην ANΤΑΡΣΥΑ να μην έκανε όλα τα βήματα που θα έπρεπε, μπορεί να μην έχουμε ακόμη γίνει ANΤΑΡΣΥΑ των μελών, μπορεί συχνά το τελευταίο διάστημα να φαινόμαστε (και να φερόμαστε, με ευθύνη όλων) σαν απλό άθροισμα οργανώσεων, ωστόσο η ANΤΑΡΣΥΑ έχει πετύχει μια μεγάλη νίκη: οι αντιπαραθέσεις και οι διαφορετικές απόψεις διαπερνούν πλέον οριζόντια τις οργανώσεις της. Μέλη διαφορετικών οργανώσεων εκφράζουν, τόσο σε εσωτερικές διαδικασίες όσο και δημόσια, απόψεις που είναι κοντινές μεταξύ τους. Τούτο το ελπιδοφόρο αποτέλεσμα ήρθε χάρη στην ίδια τη λειτουργία της ANΤΑΡΣΥΑ, και μπορεί να την πάει ακόμη πιο μπροστά, αν –εν όψει και της Συνδιάσκεψης– αφήσουμε ν' αναπτυχθούν αυτές οι απόψεις και να γίνει ζωντανή συζήτηση.

Αυτή η κατάσταση μπορεί να λειτουργήσει με δύο τρόπους: είτε θα την αποδεχτούμε ως κάτι θετικό, θα χαλαρώσει λίγο η «πειθαρχία» κάθε οργάνωσης και θα γίνει διάλογος στην ANΤΑΡΣΥΑ με την αρχή «ένα μέλος – μία γνώμη», είτε οι οργανώσεις θα φοβηθούν, θα κλειστούν στα καβούκια τους, και θα έχουμε μια χαλαρή συμφωνία σφιχτά οργανωμένων σχηματισμών που θα κάνουν πολιτική εντός και εκτός ANΤΑΡΣΥΑ, και κανείς δεν θα δεσμεύεται από τις συλλογικές αποφάσεις.

Με όλα αυτά δεν θέλουμε καθόλου να εξυμνήσουμε την ιδιότητα του «ανένταχτου» ή να ισχυριστούμε ότι η ANΤΑΡΣΥΑ δεν χρειάζεται τις οργανώσεις. Το αντίθετο: Οι οργανώσεις μπορούν και πρέπει να συμβάλλουν στην ANΤΑΡΣΥΑ με την αυτοτέλειά τους, με τις ιδιαίτερες θεωρητικές και πολιτικές επεξεργασίες, με την ενεργό δράση των μελών τους. Όμως, όσο η ANΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται την αυτοτέλεια των οργανώσεων, άλλο τόσο και οι οργανώσεις χρειάζονται και πρέπει να σεβαστούν την αυτοτελή μετωπική λειτουργία της ANΤΑΡΣΥΑ, καθώς και τον πολιτικό ρόλο των χιλιάδων μαχόμενων μελών της.

Η κατάσταση είναι κρίσιμη και πολύ αντιφατική για να θεωρούμε ότι κάποιος ή κάποιες κατέχουν την απόλυτη αλήθεια ή τη σωστή «συνταγή». Οι συνθήκες είναι ώριμες για να γίνει πραγματικός διάλογος μέσα στην ANΤΑΡΣΥΑ, και να υπάρξουν πραγματικές συνθέσεις και συγκλίσεις. Η πορεία προς τη Συνδιάσκεψη θα είναι δείκτης σ' αυτό. Είτε θα προωθήσει την πολιτική μας γραμμή και θα βαθύνει τη δημοκρατία εντός της ANΤΑΡΣΥΑ, είτε θα βρεθούμε σε αδιέξοδο.

Χρειάζεται επαναστατική αριστερά στις σημερινές συνθήκες;

Ο τρόπος με τον οποίο εξελίσσεται η διεθνής οικονομική κρίση, αλλά και οι πόλεμοι που ζώνουν τη γειτονιά μας, υπογραμμίζουν ότι ζούμε σε περίοδο ιστορικών αλλαγών. Παρότι πολλοί το εύχονται, ο

κεϋνσιανισμός δεν αποτελεί επιλογή του κεφαλαίου για την έξοδο από την κρίση, γι' αυτό και η λογική που προβάλλει ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή ένα μείγμα κεϋνσιανισμού και παραχωρήσεων προκειμένου να «σωθεί ο λαός», στην πραγματικότητα είναι επικίνδυνη, αφού πολύ γρήγορα θα σκοντάψει στην άρνηση ή θα ενσωματωθεί στον επιθετικό νεοφιλελευθερισμό των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και την επίθεση του διεθνούς κεφαλαίου. Τούτο είναι ήδη φανερό στη δεξιά μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ όπως αυτή εκφράζεται σε επίπεδο θέσεων, αλλά κυρίως με τη στάση του απέναντι στα μαζικά κινήματα και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Δέχεται πλέον αποκάλυπτα τους βασικούς πυλώνες της καπιταλιστικής στρατηγικής, κι έχει εγκαταλείψει κάθε στοιχείο ριζοσπαστισμού. Κανείς πια δεν μπορεί να έχει αυταπάτες για το «σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ», καμία αναμονή ή λογική «κριτικής στήριξης» δεν ευσταθεί, αντίθετα στέκεται αντικειμενικά εμπόδιο στη συγκρότηση του κοινωνικού και πολιτικού μπλοκ που θα διεκδικήσει με μαζικούς και ανατρεπτικούς όρους τη χάραξη ενός άλλου δρόμου, υπέρ των συμφερόντων των εργαζομένων και σε απευθείας σύγκρουση με το μεγάλο κεφάλαιο και τις στρατηγικές επιλογές του.

Άλλωστε το καπιταλιστικό σύστημα, λόγω της οικονομικής κρίσης αλλά κι επειδή «παίζει χωρίς αντίπαλο» από την κατάρρευση του σοβιετικού μπλοκ και εξής, δεν κάνει παραχωρήσεις προς τις μάζες - παρά μόνο εάν εκβιαστεί από ένα ανατρεπτικό εργατικό και λαϊκό κίνημα. Γι' αυτό επιλέγει το αντίθετο, και μάλιστα με κάθε κόστος! Το παράδειγμα της Ουκρανίας δείχνει ότι είναι έτοιμοι να προχωρήσουν σε σκληρές επιλογές, οι οποίες συμπεριλαμβάνουν ακόμη και το κοινό μέτωπο νεοναζί και νεοφιλελεύθερων. Θέλουμε δεν θέλουμε, αναμετριάμαστε με συνθήκες που έχουν μέσα τους το σπέρμα της ανατροπής. Σε τέτοιες συνθήκες, το ερώτημα της επαναστατικής θεωρίας, τακτικής και στρατηγικής που να αντιστοιχούν στο σήμερα ίσως τεθεί νωρίτερα και με πιο σκληρούς όρους απ' όσο φανταζόμαστε.

Είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ η επαναστατική αριστερά που θα ανταποκριθεί σε αυτές τις προκλήσεις;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκεντρώνει τις περισσότερες οργανώσεις και την πλειονότητα του ανένταχτου δυναμικού της επαναστατικής και ριζοσπαστικής αριστεράς, και δίνει τον τόνο. Επομένως φέρει και μεγαλύτερη ευθύνη για τις εξελίξεις στο χώρο αυτό. Το ειδικό βάρος μας στους καθημερινούς αγώνες όσο και στην κεντρική πολιτική σκηνή και στην παραγωγή ριζοσπαστικών προτάσεων, είναι πολύ μεγαλύτερο από τα εκλογικά μας ποσοστά -κι αυτό το αναγνωρίζουν φίλοι και εχθροί.

Από την άλλη μεριά, δεν είμαστε ακόμη εκείνη η αντικαπιταλιστική αριστερά που ονειρευόμαστε σε επίπεδο κινηματικό, οργανωτικό, παραγωγής θεωρίας, αλλά και εσωτερικής δημοκρατίας. Φυσικά, το δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρωτοστατεί σε κάθε μικρό ή μεγάλο κίνημα τα τελευταία χρόνια. Δίνει με αυταπάτηση τη μάχη σε κάθε χώρο, μέσα από μετωπικά σχήματα, επιμέρους παρεμβάσεις, λαϊκές συνελεύσεις, κινηματικούς αντιθεσμούς αλληλεγγύης. Δοκιμάζει πρωτότυπες μορφές οργάνωσης, αγώνων και εμπειριών. Ωστόσο, δεν έχουμε πετύχει αυτό να αποτυπωθεί καθαρά στην κεντρική γραμμή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τους επιμέρους σχεδιασμούς μας, ούτε στον πολιτικό λόγο που εκφέρουμε δημόσια ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ένα πολιτικό μέτωπο, όμως, οφείλει να είναι κάτι παραπάνω από άθροισμα αγωνιστών και αγωνιστριών. Επίσης, η επαναστατική θεωρία και πράξη οφείλουν να εμπλουτίζονται από τις πραγματικές εμπειρίες των αγώνων, και να προωθούν έναν ουσιαστικό διάλογο πολιτικοποίησης κι εμπάθουσας της καθημερινής μας εμπειρίας.

Αρκεί αυτή η επαναστατική αριστερά;

Προφανώς και όχι! Αν το πιστεύαμε αυτό, τότε θα θεωρούσαμε ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το επαναστατικό κόμμα! Όλοι και όλες δεχόμαστε ότι σε οργανώσεις εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ακόμη και στη ρεφορμιστική αριστερά, υπάρχουν επαναστάτριες κι αντικαπιταλιστές αγωνιστές. Πολύ περισσότερο όμως, ένα τεράστιο δυναμικό ριζοσπαστικοποιείται αντιφατικά μέσα από τις εμπειρίες του στο κίνημα όλα τα τελευταία χρόνια• μπορεί να μην κουβαλάει στις βαλίτσες του όλα τα εφόδια που χρειάζονται για να

κατανοήσει τη διαφορά μεταξύ ρεφορμισμού κι επαναστατικής γραμμής, μπορεί να ταλαντεύεται και εκλογικά, ωστόσο είναι αυτό που μπορεί να αλλάξει τα πράγματα στην Αριστερά και το κίνημα.

Όλοι και όλες έχουμε αγωνία να προσεγγίσουμε αυτό τον κόσμο, και να βοηθήσουμε ν' απεγκλωβιστεί από τις αδιέξοδες μεταρρυθμιστικές αντιλήψεις. Πρέπει να μπορέσουμε να μιλήσουμε στη γλώσσα του κόσμου που βγαίνει μπροστά σπρωγμένος από την απλά αβίωτη πραγματικότητα της ζωής του, ώστε να πολιτικοποιηθεί. Αν το πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ έχει νόημα, είναι για ν' απαντάει τα ερωτήματα που βάζει αυτός ο κόσμος, και να τον μετασχηματίζει.

Πρέπει να μας απασχολήσει στα σοβαρά το ότι, ενώ η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και του ΚΚΕ ήδη απογοητεύει πολύ κόσμο, η ANΤΑΡΣΥΑ δεν παρουσιάζεται ακόμη ως εναλλακτική επιλογή. Γι' αυτό πρέπει να βγάλουμε επιθετικά μπροστά μια πραγματικά αντικαπιταλιστική γραμμή, όχι με όρους συντήρησης δυνάμεων, αλλά με πλατιά απεύθυνση, και ενωτική και μετωπική διάθεση που να προσελκύει αγωνιστές από την αριστερά αλλά και κόσμο που μόλις τώρα πολιτικοποιείται -και αυτός είναι πολύς.

Τι έγινε με τη συμπόρευση και γιατί πρέπει να μας απασχολήσει

Σε αυτή τη βάση πρέπει να δούμε και το θέμα της «συμπόρευσης». Η συμπόρευση δεν ήταν πανάκεια για να πάμε καλύτερα στις εκλογές. Δεν θα μας έλυne το πρόβλημα της κοινωνικής απεύθυνσης, ούτε επαγόταν ένα επαναστατικό μέτωπο (αλλιώς θα έπρεπε να αυτοδιαλυθεί η ANΤΑΡΣΥΑ μέσα στη συμπόρευση, κάτι που ποτέ κανείς δεν πρότεινε). Αν όμως πιστεύουμε στο πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ, τότε πρέπει να βρούμε τρόπο να μετασχηματίσουμε όλες εκείνες τις δυνάμεις που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αποδεσμεύονται από τα αδιέξοδα σχέδια των δύο κοινοβουλευτικών πόλων της αριστεράς. Αυτό ήταν το σχέδιο και η δυναμική της συμπόρευσης (όχι η ίδια η συμπόρευση, αφού τελικά κατέληξε σε λιγότερες και από αυτό δυνάμεις). Κι αν υπάρχει ένα πρόβλημα με το ότι τούτο το σχέδιο ΔΕΝ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ, είναι ακριβώς αυτό: η ANΤΑΡΣΥΑ δεν δείχνει να πιστεύει ότι μπορεί να συμμαχήσει και, κυρίως, να μετασχηματίσει τον κόσμο που βρίσκεται πλησιέστερα στο δικό της πρόγραμμα!

Το μεγαλύτερό μας πρόβλημα είναι το ότι δεν πέτυχε η συμπόρευση;

Όχι. Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι ο τρόπος με τον οποίο χειριστήκαμε και χειριζόμαστε το θέμα.

Καταρχάς, στην όλη συζήτηση τείνει να ξεχαστεί ότι η συμπόρευση ήταν απόφαση της προηγούμενης Συνδιάσκεψης, άρα και η αποτυχία της είναι αποτυχία για το σύνολο της ANΤΑΡΣΥΑ, που απέτυχε να δημιουργήσει όρους για να υλοποιηθεί η απόφαση της Συνδιάσκεψής της! Με αυτή την έννοια, η έκφραση ικανοποίησης για την αποτυχία της συμπόρευσης απλώς δείχνει έλλειψη εμπιστοσύνης και κυρίως, έλλειψη σεβασμού στις συλλογικές και δημοκρατικές αποφάσεις της ANΤΑΡΣΥΑ (και μάλιστα αποφάσεις Συνδιασκέψεων).

Κατά δεύτερο λόγο, είναι πολιτικό πρόβλημα για όλους και όλες μας ότι μια απόφαση της Συνδιάσκεψης επιχειρήθηκε να υλοποιηθεί μόνον «από τα πάνω» (αντί της διαλεκτικής «από τα πάνω» και «από τα κάτω») και με λογική ηγεμονισμού και όχι ηγεμονίας. Τούτη η αντιμετώπιση το πιθανότερο ήταν να ευνοήσει μικροανταγωνισμούς, να φτιάξει μια τεχνητή από τα πάνω συγκόλληση, και στο τέλος να σπειρεί απογοήτευση - σε κάποιον κόσμο αν πετύχαινε, και σε άλλον αν αποτύγχανε. Αντιθέτως, όπου επιδιώχθηκε να προχωρήσει η συνεργασία με τις ίδιες δυνάμεις «από τα κάτω» (Αγ. Παρασκευή, Περιστέρη, Αιγάλεω, Ηράκλειο είναι μερικά μόνο από τα παραδείγματα) τα αποτελέσματα δικαίωσαν την επιλογή. Ακόμη και η απόφαση που -εγκαίρως- πάρθηκε στο ΠΣΟ για τη μεγάλη καμπάνια ενάντια στην ΕΕ και το ευρώ με αφορμή την ελληνική προεδρία, την οποία θα μπορούσαμε να υλοποιήσουμε μαζί με το δυναμικό της συμπόρευσης με επιτροπές από τα κάτω, δεν προχώρησε.

Αυτή η επιλογή, δυστυχώς, δεν βαρύνει τόσο τις υπόλοιπες δυνάμεις, βαρύνει κυρίως την ANΤΑΡΣΥΑ, που ως η μεγαλύτερη δύναμη έδινε τον τόνο σε αυτή την πορεία. Και δείχνει πως έχουμε πολύ δρόμο ακόμη να

διανύσουμε σε θέματα δημοκρατίας.

Πού βρισκόμαστε σήμερα;

Η αλήθεια είναι πως, ακόμη και αν δεν υπήρχε η ANΤΑΡΣΥΑ, ειδικά στη σημερινή συγκυρία, θα έπρεπε και πάλι να την φτιάξουμε! Όχι σαν εκλογική συμμαχία, αλλά ως εκείνο το μέτωπο των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που θα μπορούσε να γίνει το νέο πολιτικό όχημα των εργαζομένων στην πάλη για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, για το σοσιαλισμό του 21ου αιώνα και τον κομμουνισμό. Ένα πολιτικό όχημα επαναστατικό, που αγωνίζεται για να συγκροτηθεί ένα ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο ρήξης, και φιλοδοξεί να ηγεμονεύσει σ' αυτό κατευθύνοντάς το προς την ανατροπή του καπιταλισμού και το σοσιαλισμό.

Αυτό όμως μας φέρνει στο πολύ παλιό και κλασικό: να βαθύνουμε το πρόγραμμά μας και να πλατύνουμε τις συμμαχίες και την απεύθυνσή μας.

Απαραίτητο το μεταβατικό πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής

Η ANΤΑΡΣΥΑ πρόταξε από το 2010 ένα μεταβατικό πρόγραμμα, τα γνωστά μας «πέντε σημεία». Εξ ορισμού λοιπόν δεχόταν ότι το μαζικό κίνημα μπορεί να επιβάλει, εντός του καπιταλισμού, τομές τέτοιες που θ' ανοίγουν το δρόμο για την ανατροπή της επίθεσης και προοπτικά του καπιταλισμού. Αυτό άλλωστε ήταν και είναι η διαφορά της τόσο από το σχέδιο του ΚΚΕ, που σε μεγάλο βαθμό παραπέμπει κάθε αλλαγή στη «λαϊκή εξουσία», όσο και από το σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ, που ούτως ή άλλως δεν μιλά καν για ανατροπή του καπιταλισμού.

Ωστόσο υπάρχει -εντός της ANΤΑΡΣΥΑ- αμφισβήτηση της ίδιας της έννοιας του μεταβατικού προγράμματος, από όσους και όσες ζητούν ν' αναφερόμαστε απευθείας στην επανάσταση χωρίς να εξηγούν το πώς φτάνουμε ως εκεί, ή θεωρούν ότι μπορεί να ταυτιστεί το μεταβατικό πρόγραμμα, όπως εμείς το ορίσαμε, με την «αριστερή διακυβέρνηση» του ΣΥΡΙΖΑ.

Το ουσιαστικό πρόβλημα, που παράγει και τα παραπάνω, είναι ότι το μεταβατικό πρόγραμμα των πέντε σημείων από τότε που πρωτοδιατυπώθηκε, με ευθύνη όλων μας, δεν βάθυνε και δεν προχώρησε. Είναι αναγκαίο λοιπόν (και εν όψει της Συνδιάσκεψης):

1. Να εξειδικεύσουμε το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό μας πρόγραμμα. Δηλαδή να εξηγήσουμε με ευρύτερα κατανοητό τρόπο τι επάγεται αυτό στην οικονομία, την ανεργία, τη φτώχεια, το μισθό και το εισόδημα, το χρόνο εργασίας και τις εργασιακές σχέσεις, αλλά και την υγεία, την παιδεία, το δημόσιο, την αγροτική παραγωγή κ.λπ. Και τούτο θα πρέπει να είναι πρώτα και κύρια αντικείμενο συζήτησης στις αντίστοιχες κλαδικές ή ομάδες εργασίας της ANΤΑΡΣΥΑ.
2. Να εξηγήσουμε ποιοι είναι εκείνοι οι αντιθεσμοί -με την έννοια των εργατικών και λαϊκών οργάνων- που συμβάλλουν αποφασιστικά στην υλοποίησή του. Ποιες μορφές μπορεί να πάρει η δυαδική εξουσία στην εποχή μας; Πώς πραγματώνεται ο εργατικός και κοινωνικός έλεγχος στις σύγχρονες συνθήκες; Λέμε «οργανωμένος λαός», αλλά σε ποιες δομές επιδιώκουμε να οργανωθεί; Πώς θα αποφασίζει και πώς θα πράττει; Τι σχέση έχουν τα σημερινά εγχειρήματα (BIOME, ertopen κ.λπ.) με αυτό που προτείνουμε;
3. Να συζητήσουμε για τη σχέση κυβέρνησης-κράτους-εξουσίας. Ορθά αποκλείουμε τη στήριξη σε κυβερνήσεις που διαχειρίζονται τον καπιταλισμό με στόχο τη διάσωση και όχι την ανατροπή του. Ωστόσο, πρέπει να αποφύγουμε εδώ μια παρανόηση. Η κατάληψη της κυβέρνησης από ένα μέτωπο υπό την ταξική ηγεμονία των εργαζομένων και την πολιτική ηγεμονία επαναστατικών δυνάμεων (εργατική κυβέρνηση), πριν τη συνολική ανατροπή του καπιταλισμού, κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής ενός πολέμου θέσεων σε συνδυασμό με τον πόλεμο κινήσεων είναι κομμάτι των δρόμων που μπορεί να πάρει η επαναστατική διαδικασία. Αποτελεί τμήμα της παράδοσης του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, με τις θεωρητικές

παρακαταθήκες και εμπειρίες του κομμουνιστικού κινήματος του 19ου και 20ού αιώνα. Αντίστοιχα ερωτήματα μάς τίθενται από τα σύγχρονα πειράματα όπως οι αριστερές-φιλολαϊκές κυβερνήσεις στη Βενεζουέλα και τη Βολιβία, αλλά και τις λαϊκές αντιστάσεις και τις απόπειρες λαϊκής οργάνωσης από την Ουκρανία ως το Κομπάνι -με όλες τις θετικές και τις αρνητικές όψεις τους.

Παρότι οι υπογράφωντες και υπογράφουσες έχουμε διαφοροποιήσεις ως προς την απάντηση στο παραπάνω ζήτημα (και με την επίγνωση ότι ούτως ή άλλως οι επαναστατικές διαδικασίες δεν «προαποφασίζονται»), όλοι και όλες θεωρούμε ότι αυτή η συζήτηση πρέπει να γίνει μέσα στην ANΤΑΡΣΥΑ και να καταλήξει σε εμπλουτισμό της δράσης και της οπτικής του σύγχρονου επαναστατικού ρεύματος.

Προφανώς αυτή η συζήτηση δεν έχει καμία σχέση με την «αριστερή κυβέρνηση» που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Η μόνη σχέση που μπορεί να έχει είναι ότι μπορεί να αποδομήσει πλήρως, τόσο ως μακροπρόθεσμο σχέδιο όσο και ως τακτική «για τη σωτηρία του λαού», την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, προβάλλοντας όχι αφηρημένες κρίσεις αλλά συγκεκριμένα στρατηγικά επιχειρήματα.

Η ανάγκη της πολιτικής συμμαχίας σήμερα, στην κατεύθυνση του μετώπου που επιδιώκουμε

Το μέτωπο που μπορεί να νικήσει σήμερα είναι ένα συγκρουσιακό μέτωπο κοινωνικών δυνάμεων, με δημοκρατικές διαδικασίες, που θα παλέψει ενάντια στην κυβέρνηση, την Τρόικα και το ΔΝΤ, αλλά κι ενάντια στη συνολική πολιτική τους και τον φασισμό. Με ένα ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, με τις δικές του αυτοτελείς μορφές οργάνωσης και συγκρουσιακές πρακτικές. Ένα μέτωπο στο οποίο θα ηγεμονεύσουν η αντικαπιταλιστική προγραμματική κατεύθυνση της ANΤΑΡΣΥΑ και οι ανυποχώρητες μορφές κοινωνικής πάλης που προτείνουμε. Στην κατεύθυνση οικοδόμησης αυτού του μετώπου, οικοδομούμε την παρέμβασή μας στο κίνημα δίνοντας έμφαση στο συντονισμό των αγωνιζόμενων κομματιών σε σωματεία, γειτονίες, κινήσεις αλληλεγγύης, αλλά και στην κοινή δράση όλης της αριστεράς και των αγωνιζόμενων εργαζόμενων και της νεολαίας.

Δυστυχώς, απέχουμε πολύ και έχουμε πολλά ακόμη να κάνουμε για να το καταφέρουμε το αναγκαίο αυτό μέτωπο.

Όταν λοιπόν μιλάμε για την **πολιτική συμμαχία** στην οποία θα έπρεπε να ηγηθεί η ANΤΑΡΣΥΑ, μιλάμε για εκείνο που είναι **εφικτό** σήμερα, το οποίο όμως θ' ανοίξει το δρόμο και στο αναγκαίο: ένα μέτωπο ανατρεπτικών πολιτικών δυνάμεων, αγωνιστριών και αγωνιστών, που θα συσπειρώνονται γύρω από τα βασικά σημεία και την αντικαπιταλιστική κατεύθυνση του μεταβατικού προγράμματος, δίνοντας προτεραιότητα στη ρήξη με τις στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου, οι οποίες προωθούν τα συμφέροντα των καπιταλιστών και πλήττουν τα συμφέροντα των εργαζόμενων, δηλαδή της κοινωνικής πλειονότητας.

Ένα τέτοιο μέτωπο θα τοποθετηθεί αναζητώντας εργατικές απαντήσεις και στο ερώτημα της κυβέρνησης και της εξουσίας, αντιτάσσοντας το απαραίτητο περιεχόμενο, δηλαδή το πρόγραμμα που θεωρούμε αναγκαίο για οποιαδήποτε διέξοδο από την κρίση σε φιλολαϊκή κατεύθυνση, απέναντι σε κάθε θολή «αντιμνημονιακή» πρόταση για «κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας» - με άλλα λόγια, κυβέρνηση διάσωσης του καπιταλισμού, εδραίωσης του μνημονιακού κεκτημένου και διαχείρισής του εντός συστήματος με ψίχουλα στους φτωχούς, όπως προτείνει σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ένα τέτοιο μέτωπο θα μπορέσει να εμπνεύσει ξανά αισιοδοξία, να βοηθήσει στη δημιουργία πολιτικοκοινωνικών παρεμβάσεων εκεί που δεν υπάρχουν ή να ενισχύσει τα υπάρχοντα (εργατικό κίνημα, γειτονίες κ.λπ.), να βοηθήσει την επαναδραστηριοποίηση συντρόφων και συντροφισσών που έχουν παροπλιστεί, θα μπορέσει να εμπλουτίσει τη δική μας εμπειρία και παρέμβαση. Όπως έχει αποδείξει άλλωστε και η εμπειρία συγκρότησης της ANΤΑΡΣΥΑ, η συγκρότηση μετώπων σε κατεύθυνση ρήξης έχει πολλαπλάσια αποτελέσματα στο κίνημα από το απλό άθροισμα των συνιστωσών του εγχειρήματος.

Στη φάση που βρισκόμαστε, η προσπάθεια για τη συγκρότηση αυτού του μετώπου μπορεί να έχει ως

αφετηρία μια πολιτική συμμαχία ή ακόμη και μια απλή εκλογική συνεργασία με τις δυνάμεις με τις οποίες συζητήσαμε για τη συμπόρευση, αλλά θα αποτύχει αν μείνει μόνο σ' αυτές. Πρέπει να επηρεάσει ευρύτερες δυνάμεις των εργαζομένων και του λαού, που διατηρούν ρεφορμιστικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες, αλλά συμφωνούν με την αναγκαιότητα των ρήξεων.

Οι αυριανές προκλήσεις

Ζούμε μια πραγματική υποχώρηση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα -εκτός μεμονωμένων και ηρωικών αγώνων. Σε μεγάλο βαθμό έχουν επιβληθεί τα «μνημονιακά κεκτημένα» στην εργασιακή και κοινωνική πραγματικότητα, και αυτό αδυνατίζει την εμπιστοσύνη των μαζών ότι οι αγώνες μπορούν να κερδίσουν. Ιδιαίτερα οφείλει να μας προβληματίσει το γεγονός ότι από τον Φλεβάρη του 2012 βρισκόμαστε σε φάση υποχώρησης του κινήματος και μίας φαινομενικής «επιστροφής στην ομαλότητα» σε σχέση με την περίοδο 2010-2012. Επιπλέον, τη στάση αναμονής διευκολύνουν οι αυταπάτες της δήθεν εύκολης λύσης που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, όμως, έχει αποδειχθεί ότι οι κυβερνήσεις δεν εγκαταλείπουν οικειοθελώς, δεν πέφτουν με κάλπες, ούτε διστάζουν να οργανώσουν κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα προκειμένου να συνεχίσουν να επιβάλλουν τις επιλογές του κεφαλαίου. Είναι λοιπόν αναγκαία το πολιτικό μέτωπο και το μέτωπο κοινωνικών δυνάμεων που θα ανατρέψουν αυτή την κατάσταση, φέρνοντας το εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα στην πρώτη γραμμή και δημιουργώντας εξελίξεις που να ευνοούν την εργασία και να αναγκάσουν το κεφάλαιο σε υποχώρηση. Δεν υπάρχουν, άλλωστε, αριστερές πολιτικές λύσεις χωρίς δυνατό και οργανωμένο εργατικό και λαϊκό κίνημα που να βάζει τη σφραγίδα του στις εξελίξεις.

Ακόμη κι αν τελικά γίνουν εκλογές και σχηματίσει κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ, αμέσως θα συναντήσουμε τόσο τους εκβιασμούς του κεφαλαίου και των πιστωτών (ήδη βλέπουμε τα προανακρούσματα) όσο και τη χρεοκοπία της «αριστερής κυβέρνησης» που θα διαπραγματευτεί ένα νέο Μνημόνιο απογοητεύοντας μεγάλο μέρος του κόσμου που θα την έχει ψηφίσει. Με μια ακροδεξιά μάλιστα να караδοκεί (μετάλλαξη της ΝΔ είτε της ΧΑ). Η σύγκριση με τις εκλογές του 1981 ξεχνά ότι η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται, και ότι το 1981-1985 η καπιταλιστική μεγέθυνση επέτρεπε κάποιες παραχωρήσεις προς τις λαϊκές μάζες. Στη σημερινή κρίση του καπιταλισμού τέτοιες λύσεις δεν υπάρχουν, και δεν θα ζήσουμε ένα 1981, αλλά κάτι πολύ πιο βίαιο κι επικίνδυνο. Και οι απαντήσεις που θα χρειαστεί να δώσουμε δεν καλύπτονται από τις τότε απαντήσεις.

Ποιες είναι λοιπόν οι ευθύνες ενός επαναστατικού ρεύματος σε τέτοιες συνθήκες; Σε αυτό το ερώτημα κανείς δεν θα απαντούσε: «να ξεχωρίσουμε τους επαναστάτες και να τους κρατήσουμε αμόλυντους». Κανονικά όλοι και όλες θα απαντούσαμε «να ηγηθούμε ενός μεγάλου κινήματος ανατροπής». Μόνο που για να είναι αυτό μεγάλο θα χωρά και κόσμο που δεν είναι επαναστάτες, που έχει ακόμη αυταπάτες, που δεν ήθελε μέχρι χτες να ξεβουλευτεί. Και για να είναι κίνημα και όχι ξέσπασμα, θα πρέπει να ξέρει πού πηγαίνει, άρα να έχει στοιχειώδες πρόγραμμα.

Ξανά για τη Συνδιάσκεψη

Με τα παραπάνω σημεία προσπαθήσαμε, κάνοντας ένα βήμα πίσω για να δούμε τη μεγάλη εικόνα, να δείξουμε ότι δεν υπάρχουν ανάμεσά μας «εσωτερικοί εχθροί», «δούρειοι ίπποι» ή «αντεπαναστάτριες». Υπάρχουν όμως αντιφάσεις και ερωτήματα που μας διαπερνούν όλους και όλες -αντιφάσεις κι ερωτήματα που φαντάζουν αδιέξοδα όταν απαντιούνται ατομικά. Δεν μας χωρίζουν τα ερωτήματα, μας χωρίζουν οι απαντήσεις που δίνουμε. Καμιά φορά, μας χωρίζει πιο πολύ ο τρόπος που τις δίνουμε. Ανιχνεύοντας τα πραγματικά ερωτήματα, ας αποφύγουμε τις απαράδεκτες «δίκες προθέσεων» που πνίγουν κάθε συζήτηση μεταξύ μας και κάθε δυνατότητα προωθητικής σύνθεσης.

Η πορεία προς τη Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ είναι πολύ σημαντική: για να βαθύνουμε το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα, να προωθήσουμε το μέτωπο και τη συμπόρευση, να βρούμε

ψηλαφητά τους πρωτότυπους δρόμους που μπορεί να πάρει η επαναστατική ανατροπή στις μέρες της μεγαλύτερης μεταπολεμικά κρίσης του καπιταλισμού, να κάνουμε τις απαραίτητες δημοκρατικές τομές στις διαδικασίες της ANΤΑΡΣΥΑ όσο και στο καταστατικό της. Σε αυτό θέλουμε να συμβάλλουμε.

Απευθυνόμαστε ενωτικά σε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, που έχουν τις ίδιες ανησυχίες, για κοινό βηματισμό. Σε όσους συντρόφους και συντρόφισσες κατανοούν την ανάγκη ύπαρξης της ANΤΑΡΣΥΑ, της δημοκρατικής της λειτουργίας αλλά και της μετωπικής της απεύθυνσης, του κρίσιμου ρόλου της στη συγκυρία για να μείνει ζωντανή η ελπίδα για έναν άλλο δρόμο στην ελληνική κοινωνία. Προτείνουμε σε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, σε όλες τις κλαδικές και τις τοπικές της ANΤΑΡΣΥΑ, η πορεία προς τη Συνδιάσκεψη να χαρακτηριστεί από:

1. Μια δημοκρατική και πραγματική συζήτηση χωρίς προαποφασισμένες δεσμεύσεις και χωρίς «εσωτερικούς εχθρούς». Συζήτηση επί της ουσίας και όχι στις απολήξεις γραμμών. Πρέπει να τερματιστούν οι απαράδεκτες πρακτικές της συνειδητής διαστρέβλωσης θέσεων και των προσωπικών επιθέσεων και να κυριαρχήσει η συντροφικότητα και ο εργατικός πολιτισμός.
 2. Επεξεργασίες για το μεταβατικό πρόγραμμα σε επιτροπές, τοπικές και κλαδικές της ANΤΑΡΣΥΑ, σε όλα τα θέματα που τέθηκαν παραπάνω, και αυτό αφορά τόσο το περιεχόμενο του μεταβατικού προγράμματος όσο και την εργατική κυβέρνηση.
 3. Απολογισμό των μετωπικών πρωτοβουλιών της ANΤΑΡΣΥΑ και της πολιτικής γραμμής του Μετώπου Ρήξης και Ανατροπής. Αυτό έχει δύο σκέλη, που καλό είναι να μην μπερδεύονται μεταξύ τους:
 - α) Συζήτηση για το πώς το επόμενο διάστημα θα μπορέσει να ξεκινήσει να οικοδομείται ένα πολιτικό μέτωπο ανατροπής που θα μπορεί να αποτελεί πόλο έλξης για το δυναμικό που θα αποδεσμεύεται από ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, ακόμη κι αν αυτό χρειάζεται να ξεκινήσει τελικά από μια πολιτική συμμαχία ή ακόμη και από μια απλή εκλογική συνεργασία με τις δυνάμεις της συμπόρευσης και ευρύτερα.
 - β) Σχεδιασμό της μετωπικής πολιτικής της ANΤΑΡΣΥΑ στο κίνημα, για το κοινωνικό μέτωπο που είναι αναγκαίο για την αντιστροφή των πραγμάτων, δηλαδή για μια μαχητική αντιμετώπιση του εργατικού και λαϊκού κινήματος.
 4. Διαμόρφωση μάχιμης πολιτικής γραμμής ανασυγκρότησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος, με ιεράρχηση των πολιτικών στόχων στην κατεύθυνση του σημείου 23 από την απόφαση της συνεδρίασης του ΠΣΟ στις 5-6/7/2014. (βλ. παρακάτω*)
 5. Οι αναγκαίες αλλαγές στο καταστατικό και τον τρόπο λειτουργίας ώστε η ANΤΑΡΣΥΑ να βαθύνει τη δημοκρατική της λειτουργία ως μέτωπο και να πλατύνει τις γραμμές της με συντρόφους που θα αισθάνονται ότι μπορούν να συμμετέχουν ουσιαστικά στη χάραξη γραμμής και κατεύθυνσης.
 6. Πρακτικά βήματα που δείχνουν ότι η ANΤΑΡΣΥΑ μπορεί να αποτελέσει μια ενότητα ποιοτικά διαφορετική από το άθροισμα των συνιστωσών της: Έντυπο της ANΤΑΡΣΥΑ, στο οποίο θα εκπροσωπούνται και όλες οι διαφορετικές αντιλήψεις. Γραφεία-στέκια της ANΤΑΡΣΥΑ, όπου θα συζητάμε και θα μοιραζόμαστε τις αγωνίες μας. Κοινά φεστιβάλ της ANΤΑΡΣΥΑ όπου κάθε ρεύμα θα μπορεί να εκπροσωπείται και όλα μαζί να συμβάλλουν στην ανάπτυξη της επαναστατικής αριστεράς. Να συζητηθεί πλέον ο βηματισμός με τον οποίο θα μπορούσαν να γίνουν τα παραπάνω, και όχι απλώς ευχολόγια.
1. Χρήστος Αβραμίδης μέλος ΤΕ ANΤΑΡΣΥΑ Ανατολικής Θεσσαλονίκης
 2. Ειρήνη Αγαπητού, μέλος ΤΕ Αιγάλεω-Χαϊδάρη-Αγία Βαρβάρα
 3. Σπύρος Αλεξίου, μέλος ΤΕ Αγίας Παρασκευής-Χολαργού-Παπάγου, μέλος ΚΣΕ
 4. Παντελής Βαϊνάς, μέλος ΤΕ Αιγάλεω, μέλος ΚΣΕ
 5. Γιώργος Βασσάλος, μέλος ΤΕ Βελγίου
 6. Βασίλης Γάτσιος, μέλος ΤΕ Περιστερίου, μέλος ΠΣΟ

7. Αλέξανδρος Γεωργίου, ΤΕ Νότιας Πάτρας
8. Αντώνης Γιομπαζολιάς, μέλος ΤΕ Ανατολικής Αττικής
9. Πάνος Δαμέλος, μέλος ΤΕ Κορινθίας
10. Μιχάλης Κουτρουμάνος, μέλος ΤΕ Νέου Ηρακλείου
11. Δέσποινα Κουτσούμπα, μέλος ΚΕ Δημοσίου, μέλος ΠΣΟ
12. Γιώργος Λογοθέτης, μέλος ΤΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ Ανατολικής Θεσσαλονίκης
13. Αποστόλης Μανδέλης, μέλος ΤΕ Βορείων Προαστίων
14. Χαρίδημος Μανουσάκης, μέλος ΤΕ Αγίας Παρασκευής-Χολαργού-Παπάγου
15. Γιάννης Μάντζαρης, μέλος ΤΕ Εξαρχείων-Νεάπολης, μέλος ΠΣΟ
16. Σπύρος Μαρκέτος, μέλος ΤΕ Κέντρου Θεσσαλονίκης, μέλος ΠΣΟ
17. Αλέκος Παπασπυρίδης, μέλος ΤΕ Ηνωμένου Βασιλείου
18. Κώστας Παλούκης, μέλος ΤΕ Ζωγράφου
19. Κωσταντίνος Στάγκος μέλος ΤΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ Ευόσμου Θεσσαλονίκης
20. Βασίλης Τουμπέλης, μέλος ΤΕ Φιλαδέλφειας, μέλος ΠΣΟ
21. Θάνος Τσουκνίδας, μέλος ΤΕ Νέας Σμύρνης

-
22. Τάκης Τσιρεπλής, μέλος ΤΕ Λέσβου
 23. Γρηγόρης Γεροτζιάφας, μέλος ΤΕ Γαλλίας
 24. Δημήτρης Πολυχρονιάδης, μέλος ΤΕ Βορείων Προαστίων
 25. Γιώργος Παπαλεξίου, μέλος ΚΕ Δημοσίου
 26. Γιώργος Χούλης, μέλος ΤΕ Νέου Ηρακλείου
 27. Νίκος Κατσουλάκος, μέλος ΤΕ Βόρειας Αττικής
 28. Γιώργος Θεοφίλης, μέλος ΤΕ Περιστερίου
 29. Γιάννης Σκιτζής, μέλος ΤΕ Ζωγράφου
 30. Αντώνης Γκουτζιαμάνης, μέλος ΤΕ Ορεστιάδας
 31. Δονάτος Νίκου, μέλος ΤΕ Μεσσηνίας
 32. Δήμητρα Σταυρομήτρου, μέλος ΤΕ Γκύζη-Αμπελοκήπων-Πολυγώνου
 33. Γιώργος Τσες, μέλος ΤΕ Κομοτηνής
 34. Βαγγέλης Πατετσίνης, μέλος ΤΕ Πέλλας
 35. Κώστας Μπουγιούκος, μέλος ΤΕ Γαλλίας
 36. Δημήτρης Κωνσταντίνου, μέλος ΤΕ Κυψέλης-Πατησίων-Γαλατσίου
 37. Αργύρης Καλλιανιώτης, μέλος ΤΕ Βορείων Προαστίων
 38. Κώστας Γκούτης, μέλος ΤΕ Κυψέλης-Πατησίων-Γαλατσίου
 39. Αντρέας Μαλιγιάννης, μέλος ΤΕ Νέας Σμύρνης
 40. Όλγα Τσιλιμπάρη, μέλος ΤΕ Κέρκυρας
 41. Παναγιώτης Καμινιώτης, μέλος ΤΕ Καρδίτσας
 42. Σταύρος Κωστόπουλος, μέλος ΤΕ Βάρης-Βούλας-Βουλιαγμένης
 43. Κωνσταντίνος Καραμανλής, μέλος ΤΕ Νοτίων Προαστίων
 44. Ηλίας Καλτσάς, μέλος ΤΕ Βόρειας Πάτρας
 45. Κωστής Ατσόνιος, μέλος ΤΕ Βορείων Προαστίων
 46. Διονύσης Παϊπέτης, μέλος ΤΕ Κέρκυρας
 47. Ανδρέας Μπάλλας, μέλος ΤΕ Λέσβου
 48. Έννη Καίσαρη, μέλος ΤΕ Περιστερίου
 49. Σπύρος Κουρνόπουλος, μέλος ΤΕ Κουκακίου-Πετραλώνων-Θησείου
 50. Ελένη Ζιουτοπούλου, μέλος ΤΕ Αγίας Παρασκευής-Χολαργού-Παπάγου
 51. Γωγώ Σοκαρά, μέλος ΤΕ Αιγάλεω-Χαϊδαρίου-Αγίας Βαρβάρας
 52. Χρήστος Τασιάκος, μέλος ΤΕ Καλλιθέας
 53. Βαγγελιώ Ιντζεγιάννη, μέλος ΤΕ Ζωγράφου
 54. Ματούλα Κρίθαρη, μέλος ΤΕ Αγίας Παρασκευής-Χολαργού-Παπάγου

55. Μαρία Τριμανδήλη, μέλος ΤΕ Κέρκυρας
56. Βασίλης Βασιλόπουλος, μέλος ΤΕ Χαλανδρίου-Βριλησίων-Ψυχικού
57. Ηλιάννα-Μαρίσσα Μπέτσου, μέλος ΤΕ Ζωγράφου
58. Γιάννης Σμύρης, μέλος ΤΕ Ζωγράφου
59. Αθηνά Σακελλαροπούλου, μέλος ΤΕ Κολωνού-Σεπολίων-Ακαδημίας Πλάτωνος
60. Νίκος Μπρισίμης, μέλος ΤΕ Μεταμόρφωσης-Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Ιωνίας
61. Μήτσος Παπαχριστοδούλου, μέλος ΤΕ Γκύζη-Αμπελοκήπων-Πολυγώνου
62. Βαγγέλης Μαρινάκης, μέλος ΤΕ Κορινθίας
63. Γιάννης Νικολακόπουλος, μέλος ΤΕ Μεταμόρφωσης-Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Ιωνίας
64. Ελένη Μιχαηλίδου, μέλος ΤΕ Αιγάλεω-Χαϊδαρίου-Αγίας Βαρβάρας
65. Αλέξανδρος Ρεκλείτης, μέλος ΤΕ Νοτίων Προαστίων
66. Γιάννης Κανάκης, μέλος ΤΕ Χαλανδρίου-Βριλησίων-Ψυχικού
67. Γιώργος Σταματονικολός, μέλος ΤΕ Β' Πειραιά
68. Μαριάννα Βουιδάσκη, μέλος ΤΕ Περιστερίου
69. Γιώργος Σμύρης, μέλος ΤΕ Ζωγράφου
70. Νίκος Φωτίου, μέλος ΤΕ Πετρούπολης-Ιλίου-Καματερού-Αγίων Αναργύρων
71. Ρεβέκκα Φεφέ, μέλος ΤΕ Νοτίων Προαστίων
72. Άννα Σιγαλού, μέλος ΤΕ Γκύζη-Αμπελοκήπων-Πολυγώνου
73. Αθανάσιος (Σάκης) Παπαδόπουλος, μέλος ΤΕ Ανατολικής Αττικής
74. Ελένη Κοντογιάννη-Κοντού, μέλος ΤΕ Περιστερίου
75. Νίκος Ελευθεράκης, μέλος ΤΕ Κορινθίας
76. Παναγιώτης Λέκκας, μέλος ΤΕ Χαλκιδικής
77. Σπύρος Φλέσσας, μέλος ΤΕ Μεταμόρφωσης-Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Ιωνίας
78. Ιάσωνας Κούβδος, μέλος ΤΕ Μεταμόρφωσης-Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Ιωνίας
79. Θέμος Ραγκούσης, μέλος ΤΕ Βορείων Προαστίων
80. Χρύσα Τσακίρη, μέλος ΤΕ Κουκακίου-Πετραλώνων-Θησείου

Σημείωση: Καλούμε τα μέλη της ANΤΑΡΣΥΑ που μοιράζονται τις ίδιες ανησυχίες με εμάς και συμφωνούν με την κατεύθυνση που θέτει το κείμενο, να το συνυπογράψουν στέλνοντας το ονοματεπώνυμό τους και την Τοπική/Κλαδική Επιτροπή στην οποία συμμετέχουν στο email ant.synthesi@gmail.com. Τα ονόματα θα συμπληρώνονται στην ανάρτηση του κειμένου στο site της ANΤΑΡΣΥΑ, ενώ το κείμενο με το σύνολο των υπογραφών θα γνωστοποιηθεί και στο Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο στη συνεδρίασή του στις 29/11/2014.

***Το σημείο στο οποίο αναφερόμαστε από την απόφαση της συνεδρίασης του ΠΣΟ στις 5-6/7/2014:**

«Σήμερα που εκατομμύρια άνθρωποι είναι άνεργοι και φτωχοί, που η πείνα, η εξαθλίωση και οι αυτοκτονίες εξαπλώνονται με ταχείς ρυθμούς, το ζήτημα της «μάχης για την επιβίωση» μπαίνει στην πρώτη γραμμή της πάλης.

Γι' αυτό η ANΤΑΡΣΥΑ ιεραρχεί στην κορυφή του αντικαπιταλιστικού προγράμματός τους στόχους πάλης που αφορούν την ουσιαστική μείωση του μέσου ποσοστού κέρδους των καπιταλιστών σε πανεθνικό επίπεδο με την καθιέρωση νομοθετικών μέτρων με γενική ισχύ Διεκδικούμε:

- Επίδομα ανεργίας για όλους τους άνεργους, ίσο με τον βασικό μισθό χωρίς προϋποθέσεις, με πλήρη ιατροφαρμακευτική δωρεάν δημόσια περίθαλψη για όλο το διάστημα της ανεργίας.
- Μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης (60 για τους άνδρες, 58 για τις γυναίκες) και των ωρών εργασίας (άμεσα 5νθήμερο, 7ωρο), χωρίς μείωση των αποδοχών, για την άμεση

δημιουργία νέων δεκάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας.

- Κατάργηση όλων των μορφών ευέλικτης - ελαστικής εργασίας.

- Άμεσες προσλήψεις στο δημόσιο τομέα για να καλυφθούν τα δεκάδες χιλιάδες κενά, ιδιαίτερα σε εκπαίδευση, υγεία, κοινωνικές υπηρεσίες.

- Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις και υπογραφή ΕΓΣΣΕ με μισθούς στα επίπεδα του 2008 και αυξήσεις πάνω από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας.

- Κανένα εργοστάσιο να μην κλείσει. Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση για τους ιδιοκτήτες, και με εργατικό και λαϊκό έλεγχο, όλων των εργοστασίων που κλείνουν ή εγκαταλείπουν οι ιδιοκτήτες τους. Όχι στις επιλογές του κεφαλαίου και τους περιορισμούς της ΕΕ

- Όχι στην ιδιωτικοποίηση και την απελευθέρωση των αγορών. Επανεθνικοποίηση όλων των ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων. Κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ, έλεγχος για τις εγκληματικές του πράξεις.

-Μείωση - κατάργηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων και αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών.

- Δραστική μείωση της άμεσης φορολογίας των εργαζομένων και των μικρομεσαίων στρωμάτων, με ταυτόχρονη γενναία αύξηση της άμεσης φορολόγησης του κεφαλαίου.

Μείωση - κατάργηση των έμμεσων φόρων.

- Δημόσια δωρεάν παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση με ποιοτικά αναβαθμισμένες υπηρεσίες.

- Μείωση των τιμών στα βασικά είδη διατροφής - ένδυσης κ.ο.κ. καθώς και των τιμών για τις στοιχειώδεις κοινωνικές υπηρεσίες (φως, νερό, τηλέφωνο).

- Μείωση έως και διαγραφή του δανεισμού της εργατικής λαϊκής οικογένειας για την απόκτηση της πρώτης κατοικίας.

Τέτοιοι στόχοι πάλης, στο βαθμό που γίνονται υπόθεση της πάλης των εργαζόμενων, μπορούν να ανυψώσουν και να ενοποιούν τον αυθόρμητο οικονομικό αγώνα, που σήμερα διεξάγεται σε σημαντικό βαθμό αμυντικά και κατακερματισμένα, σε μαζικό, επιθετικό πολιτικό αγώνα για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα της εργατικής τάξης, να συνδέονται μαζικά και πειστικά με τους γενικότερους στόχους για ανατροπή του μαύρους μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, την διαγραφή του χρέους, την αποδέσμευση από ευρώ και ΕΕ, την εθνικοποίηση των τραπεζών και των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων, χωρίς αποζημίωση των καπιταλιστών με εργατικό - κοινωνικό έλεγχο, την ριζική αναδιανομή του πλούτου, συνολικότερα την αντικαπιταλιστική ανατροπή.»

ΠΗΓΗ: ΑΝΤΑΡΣΥΑ